

Arrest

**nr. 153 738 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 september 2015.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 83 119 van 18 juni 2012 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van haar huidige tweede asielaanvraag legt verzoekster nieuwe, bijkomende verklaringen af en een Belgisch medisch attest neer aangaande haar zoon D.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoekster niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst opgemerkt dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op haar initiële asielverzoek. Verzoekster beperkt zich, zo luidt de beslissing, integendeel louter tot de vermelding dat zij niet meer aan haar problemen in Tsjetsjenië denkt, dat zij niet weet of deze nog actueel zijn of niet, en dat zij daar niet naar informeert omdat zij al teveel zorgen heeft wegens de gezondheidssituatie van haar kinderen. Het belangrijkste element voor verzoeksters huidige asielaanvraag ligt volgens verzoekster, aldus de commissaris-generaal, in de gezondheidsproblemen van haar zoon D., welke zij staft aan de hand van een Belgisch medisch attest. De commissaris-generaal wijst er vervolgens op dat dergelijke medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoekster dient zich, zo wordt opgemerkt, voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure, een aanvraag voor een

machting tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee zij deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

Verzoekster voegt enkele documenten als bijlage aan haar verzoekschrift toe, in de bijgevoegde inventaris door haar aangeduid als volgt: "afwijzende beslissing art. 9 TER VW met argumentatie vanuit medisch oogpunt", "bevel om het grondgebied te verlaten DVZ", en "foto's zoon Dokka in opvang", zonder echter voorts enige toelichting omtrent deze stukken te geven.

De foto's van verzoeksters ziek zoontje en de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 10 september 2014 waarbij de aanvraag van verzoekster en haar kinderen om machting tot verblijf ongegrond werd verklaard, wijzigen niets aan en doen op generlei wijze afbreuk aan hetgeen hieromtrent door de commissaris-generaal werd vastgesteld, namelijk dat de medische problematiek van haar zoontje geen verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, en dat verzoekster voor een beoordeling van die problemen zich dient te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machting tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

Verzoekster verwijst zeer algemeen en meermaals naar de situatie in Tsjetsjenië, doch zij voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie en mensenrechtenschendingen in het land van herkomst, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 augustus 2015, voert verzoekende partij aan dat het Commissariaat-generaal haar asielaanvraag ten onrechte niet in overweging neemt. Verzoekende partij preciseert dat zij als nieuwe elementen de medische problemen van haar zoon aanhaalde en het niet kan dat het Commissariaat-generaal zomaar oordeelt dat deze problemen thuishoren in een procedure 9ter zonder dat daadwerkelijk wordt onderzocht of haar zoon wel degelijk beroep kan doen op medische verzorging. Verzoekende partij besluit dat haar zoon geen medische verzorging krijgt in haar land van herkomst, niet omdat de verzorging er niet is, maar omdat dit wordt geweigerd omwille van hun origine, een aspect dat niet werd onderzocht.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat haar zoon geen medische verzorging krijgt in haar land van herkomst, niet omdat de verzorging er niet is maar omdat dit wordt geweigerd omwille van hun origine, en dat dit aspect niet werd onderzocht, stelt de Raad vast verzoekende partij hier voorheen niet het minste gewag van heeft gemaakt. Verzoekende partij maakte eerder in het kader van onderhavige asielaanvraag niet de minste melding van het feit dat haar zoon in haar land van herkomst medische verzorging zou worden geweigerd omwille van diens origine. Noch tijdens haar gehoor in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag, noch in haar verzoekschrift repte ze hierover met een woord. Dat verzoekende partij hiermee pas voor het eerst ter terechtzitting op de proppen komt is derhalve, net als haar kritiek dat dit aspect niet werd onderzocht -hetgeen logisch is en voor zich spreekt, nu zij er nooit eerder iets over heeft gezegd-, niet ernstig.

Verzoekende partij haar stelling dat haar zoon omwille van zijn origine in hun land van herkomst medische verzorging zou worden geweigerd, valt bovendien moeilijk te rijmen met het feit dat zij, zo blijkt uit haar verklaringen in het kader van onderhavige asielaanvraag, recent in 2014 van plan was om naar haar land van herkomst terug te keren, doch de dokter haar had gezegd dat het om medische redenen zeer gevaarlijk en geheel af te raden is om haar zoon met het vliegtuig te laten reizen. Verzoekende partij gaf tijdens haar gehoor in het kader van haar huidige asielaanvraag ook aan, op de vraag of zij niet op een andere manier kan terugkeren, dat zij een ander transportmiddel niet zag zitten omdat haar zoon dit niet kan volhouden en geen seconde kan stilzitten, doch ze maakte nergens en op geen enkel moment melding van het feit dat haar zoon in haar land van herkomst medische verzorging zou worden geweigerd, om welke redenen dan ook. Dat zij hiervan pas voor het eerst op de zitting melding maakt, is allerminst ernstig.

Verzoekende partij toont niet in het minst *in concreto* aan dat de medische problematiek van haar zoon ook maar enigszins verband houdt met een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag of met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, noch maakt zij *in concreto* aannemelijk dat haar zoon omwille van een van die bepalingen in het land van herkomst medische verzorging zou worden geweigerd.

De medische problematiek van verzoekende partij haar zoon hoort, zoals ook de commissaris-generaal terecht stelt, thuis in een procedure 9ter en verzoekende partij dient zich hiervoor dus te richten tot de geëigende procedure.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 28 augustus 2015 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS